

Φωτεινοί

Iδού λοιπόν το μεγάλο πρόβλημα. Ο εαυτός μας. Η αγάπη μας σ' αυτόν. Η υποταγή μας. Η εμπιστοσύνη μας. Η προσκόλλησή μας. Η εφαρμογή του θελήματός μας.

Μέσα μας φέρουμε τον παλαιόν άνθρωπο με τα πάθη. Τις αδυναμίες. Το σπρώξιμο στο κακό. Την παραπλάνησή μας. Το ότι μας εμποδίζει στο δρόμο της αρετής. Την παρεμβολή δυσκολιών. Την επήρεια στη σκέψη. Στα φρονήματα. Στις αντιλήψεις μας. Την παρακίνησή μας σε απειθαρχία. Την προβολή του κακού ως καλού. Και του καλού ως κακού. Τη σκουριά που μας κληροδοτεί η αμαρτία.

Το καρκίνωμα του εγωισμού μας το κουβαλούμε πάντοτε στους ώμους μας. Δεν θέλουμε να το αποχωριστούμε. Μας αρέσει. Και μας επαναπαύει.

Η πνευματική όμως ζωή είναι έξοδος απ' αυτόν. Απάρνησή του. Νέκρωσή του. Ζωή αναστημένη εν Χριστώ.

Έργο δύσκολο. Αιματηρό.

Χρειάζεται προσπάθεια. Αγώνας συνεχής. Ενδυναμωμένος από τον αναστημένον Ιησούν.

Δημιουργούμε έναν πλασματικό Χριστιανισμό.

Κρίνουμε τα πάντα με γνώμονα τις προσωπικές μας προτιμήσεις.

Ο εγωϊσμός μας τυφλώνει. Δεν μας αφήνει να δούμε το σωστό.

Τον εξωραΐζουμε με πνευματικό επικάλυμμα. Ταμπουρωνόμαστε σ' αυτό που μας αρέσει. Το υποστηρίζουμε ως το μόνο ορθό.

Δημιουργούμε ορθόδοξη ζωή της δικής μας αρεσκείας.

Αμετακίνητοι στις δικές μας απόψεις. Τη δική μας “ορθόδοξη” έκφραση, που μόνο ορθόδοξη δεν είναι.

Η τελειότητα βρίσκεται πάντοτε στην έξοδο από τον εαυτό μας. Αυτό προϋποθέτει σταυρώσιμη πορεία ζωής. Έξοδο από τον κλοιό του εγώ. Ταπείνωση της καρδιάς μας.

Έξοδος από τον τάφο. Όπως ο Χριστός.

Πλήρης υποταγή στη φωνή του Θεού. Ένας Γολγοθάς. Όχι στατικός. Και οδηγεί σε μιαν Ανάσταση. Σ' ένα καινούργιομα. Μια ανανέωση μέσα στην Αναστάσεως το φως. Το δικό Του το φως.

Τότε, αναστημένοι, πάμε μαζί Του. Στη βασιλεία Του.

Χριστός Ανέστη, χριστιανοί

Δεν θα γυρίσουμε στον τάφο το σκοτάδι. Όχι. Στις κορφές τις φωτεινές θα βγούμε.

Εκεί, που ο Ήλιος, ο Χριστός, δεν δύει ποτέ.

Μαζύ Του. Φωτεινοί. Ευτυχισμένοι.

Χριστός Ανέστη.

+ ο π. Γ.

Ο θρίαμβος της Αναστάσεως

Tο μέγα δράμα συντελέσθηκε επί του Γολγοθά. Ο άνθρωπος σταύρωσε το Θεό. Θανάτωσε τον Δημιουργό Του. Είδε η οικουμένη ότι φοβερώτερο θα μπορούσε να συμβεί προ του προσώπου της. Είδεν ότι ο ήλιος δεν ηδυνήθη να δει και σκοτίσθη η γη να βαστάσει ούτε οι πέτρες να φέρουν και σχίσθησαν. Το καταπέτασμα του Ναού διαχωρίσθηκε.

Εφάνηκε προς στιγμήν, ότι ο μέγας δράστης, ο άνθρωπος, έχασε νουν, καρδιάν και λόγον, και ότι ο Θεός θα κατέκειτο νεκρός, και θα κατεβαρύνετο ο άνθρωπος με μία Θεοκτονία. Εφάνη προς στιγμήν, ότι το κακό θα θριάμβευε, θα κρατούσε δια παντός. Και τούτο θα συνέβαινε, αν την τρίτη μέρα ο μέγας Φιλάνθρωπος δεν μετέβαλλε το θάνατο σε δόξα και δεν ανίστατο θριαμβευτικά!

Χριστός Ανέστη. Θριάμβος πλέον μέγας. Δόξα αιώνια. Νίκη υπερκόσμια! Ο Κύριος δια τον θάνατον Του οικονόμησε την ανάστασή μας. Ότι εργάσθηκε ο άνθρωπος κατά θείαν οικονομίαν, έγινε προς αιώνιαν ενεργεσίαν. Η θυσία του Θεού εξασφάλισε τη λύτρωσή μας.

Η ανθρωπότητα νέα πλέον. Ο άνθρωπος αναγεννημένος, έχει να βαδίσει νέα ζωή. Τη ζωή της νίκης κατά του κακού, κατά των δεινών, κατά των συμφορών, κατά των δυσμενών περιστάσεων. Ενωμένη η ανθρωπότητα, αδελφωμένη, υπό έναν Αρχηγόν και ελευθερωτήν, τον Κύριον, εν μια καρδιά και ψυχή, έχει να τάμει την οδόν προς τα άνω προς την πραγματικήν εντυχία. Προς την κατορθωτήν σωτηρίαν. Έχει όλα τα εκέγγνα για τούτο. Έχει όλη τη δυνατότητα. Ο Κύριός μας δια της Αναστάσεώς Του της χάρισε χάρη και δύναμη. Της έδωσε δόξαν και χαράν. Την κατέστησεν ικανή θριάμβους να επιτελεί.

Προς τι το μίσος πλέον, όταν προς όλους χαρίζεται αγάπη; Προς τί η έχθρα, όταν όλους μας καλεί αδελφούς; Προς τι το κακό, όταν τούτο καταλύθηκε; Αναφωνούντες, Χριστός Ανέστη, την χαράν καταγγέλλουμε. Την αγάπη διακηρύσσουμε. Τον θριάμβον του Κυρίου και ημών ομολογούμε. Την κατάλυση κάθε κακίας επισφραγίζουμε.

Όμως θύματα του κακού υπάρχουν πολλά ακόμη. Καρδιές πλήρεις μίσους πολλές επισημαίνονται. Άτομα και λαοί κατ' αλλήλων είναι έτοιμα να επιπέσουν.

Προς τί, όταν το κήρυγμα της Αναστάσεως έχει ακουστεί; Δεν θα αποδώσουμε την παρουσίαν του κακού επι της γης, σε αδυναμίες του κηρύγματος της Αναστάσεως. Δεν οφείλεται σ' έλλειψη ισχύος τούτου. Αλλά στην εμμονή του ανθρώπου να θέλει να προσβλέπει τον παλαιόν άνθρωπον και να ανίσταται νέος.

Το μέγα δράμα στον Γολγοθά έλαβε πέρας. Αλλά δεν έμεινε δράμα. Εξελίχθηκε σε θριάμβον, στο θριάμβον της Αναστάσεως, ο οποίος προσφέρεται σε κάθε ψυχήν και καρδιάν, η οποία προηγουμένως συνετάφη και αυτή με τον Μέγαν Δημιουργόν του θριάμβου, τον Κύριον ημών. (Η Φωνή της ερήμου)

Ζούμε...

τιγμές που περνάνε απνευστί, εικόνες λανθάνουσες σε μια ζωή που πάντα “θα ήθελα πολύ, αλλά δεν έχω χρόνο!”.

Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Ένα παζλ στιγμών. Γεγονότων. Συναισθημάτων με πολλά κομμάτια.

Ανάσταση! Η τελευταία πράξη μιας πορείας που συχνά προσπερνάμε, γιατί τώρα μας περιμένει η μαγειρίτσα. Τα αυγά. Το αρνί. Τόσες μέρες “κρατήσαμε”.

Πάγωσε το χρόνο και κοίτα. Κάτι κρύβει αυτή η εικόνα...

Ο Αναστημένος Χριστός, σαν περίεργος να είναι σ’ αυτή την εικόνα. Τα κολλημένα στο Σώμα χέρια πλέον απλώνονται. Ο μανδύας ανεμίζει. Ο Χριστός, πανω από σπασμένες κλειδαριές και κλειδιά, πάνω από καρφιά και πατώντας σταθερά σε δυο ταφόπλακες, μας κοιτάει κατά π ρ ό σ ω π ο .

Ζο υ μ ε σε 4 σημεία!

Το πόδι, με απίστευτη σταθερότητα και βία σπάζει τα “κλείθρα του κόσμου τούτου”.

Το άλλο, σαν σε κίνηση χορού, αρχίζει την άνοδο, όπως ο κολυμβητής έφτασε το βυθό και χτυπάει τα πόδια, για να ανέβει στην επιφάνεια.

Χτύπημα με δύναμη για να βγει στην ζωή.

Κάθε χέρι του Χριστού πιάνει από τον καρπό του χεριού και όχι από την παλάμη.

“Η σωτηρία είναι δώρο και όχι διαπραγμάτευση” θα ψιθυρίσει η μεγάλη μορφή του Ολιβιέ Κλεμάν, που προγεύεται την αναστάσιμη χαρά - τον Άνδρα και τη Γυναίκα και τους τραβά. Τους πετά έξω απ’ τα μνήματά τους.

Ένα αεράκι βγαίνει απ’ την εικόνα, συντονίζεται με την πνοή μου.

Κι ένα στιχάκι γυρνοβολάει στο μυαλό·

“πλάκες που στέκατε βαρείες,
στα μνήματα και στις καρδιές,
σας έσπασε ο Χριστός μου”.

Χριστός Ανέστη!

(“Παρεμβολή”)

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλονριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλονριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760